

komme bort fra Sporene aabne Passagen, saasnart Togene ere passerede. For 3 Dage siden skete det derovre, at et Tog var kørt forbi Overkørselen og holdt inde paa Stationspladsen, og da der holdt en Række Vogne, som skulde passere, lukkede man Leddene op. For at faa Toget i Gang maatte man lade Maskinen køre Toget nogle Alen tilbage, og det medførte, at et Køretøj, som passerede lige bagved Toget, blev knust, og det var et rent Tilfælde, at den Mand, som var paa Vognen, ikke blev slaadt ihjel paa Stedet. Saaledes ere Forholdene derovre.

Der er ikke Tvivl om, at Statsbanerne ville komme til at erstatte Manden Køretøjet. Man havde aabnet Passagen og ladet Toget køre tilbage over Vognen, og det var kun et rent Tilfælde, at Manden i sidste Øjeblik sprang til Side, ellers vilde han være bleven kørt ihjel.

Det forekommer mig, at denne Ordning ikke kan bibeholdes, og det har Statsbanerne ogsaa Forstaaelsen af. Da der i 1903 indgik et Andragende fra „Horsens Handelsforening“ til Statsbanernes Ledelse om en Forandring, erkendte Statsbanerne, at de nuværende Forhold vare uheldige, og at der sikkert maatte gøres noget, fordi baade Person- og Godstrafikken vare tiltagne i overvældende Grad. Statsbanerne svarede, at de vare villige til at foretage en Forandring og gaa til Anlæg af en Højbro saaledes, at man kunde køre oven over Sporene fra den ene Side til den anden. Den vilde koste 225,000 Kr., og Statsbanerne skrev, at hvis Kommunen vilde betale 150,000 Kr. deraf, vilde Statsbanerne betale Resten: 75,000 Kr. Det forekommer mig imidlertid at være et aldeles bagvendt Forhold. Det, Statsbanerne ville spare, hvis de faa en saadan Højbro, er Lønnen til to Ledvogtere, og de ville saaledes kunne spare en Del af det Opsyn, de nu have.

Statsbanernes Forslag vil med andre Ord sige, at Statsbanerne ingenting ville give for at skaffe bedre Forhold. Man har faaet Indtægterne mangedoblede ved Horsens Station, siden Ordningen blev, som den nu er. Man bliver ved at tage Indtægterne, men man vil ikke ofre en Smule paa at skaffe bedre Forhold, i alt Fald kun forsvindende Bagateller, idet det Beløb, vi kræve, ikke er mere, end der omtrent kan spares i Folkehold. Det er en Ordning, man ikke kendte tidligere. Det er en Ordning, der er fremkommen derved, at Statsbanernes øverste Ledelse faar Andel i Overskuddet. Siden da er der blevet en

Smaalighed, som man ikke kendte tidligere. Nu gælder det for Statsbanerne kun om at skaffe den størst mulige Indtægt. Nu er det jo kommet dertil, at Statsbanerne nogenlunde forrente sig, og saa mener jeg, at naar Trafikken tiltager, og det derfor bliver nødvendigt at foretage Forandringer, maa disse foretages af Statsbanerne. Men man henvender sig til Kommunen og siger, at naar dens Beboere ville have Gods ind til Byen og have betalt Fragt for Vognleje, maa de betale for at passere paa denne Strækning over Banerne. Dette Forhold, synes jeg, kan ikke bibeholdes, og derfor vil jeg meget henstille til den højtærede Minister at tage denne Sag under fornyet Overvejelse. Jeg er sikker paa, at hvis han undersøger Forholdene derovre, maa han komme til det Resultat, at det er dem, som have Indtægten, der ogsaa maa have de Udgifter, der ere forbundne dermed.

Jeg tror ikke, det er nødvendigt at anlægge nogen Vejbro. Jeg tror, det kunde gøres adskilligt billigere, om man vilde omlægge Sporene saaledes, at Godstrafikken foregik nærmest ind mod Byen og Persontrafikken længst borte fra Byen, og man saa anlagde en Tunnel, saa at Personerne kunde gaa ned under Sporene. Hvad Godstrafikken angaar, vilde ganske sikkert en saadan Foranstaltning blive billigere, end det vilde være at bygge en Vejbro. En saadan er ogsaa uheldig, fordi den giver bratte Stigninger, som det er vanskeligt at passere med tungt læssede Vogne. Jeg vil haabe, at den højtærede Minister tager Spørgsmaalet under fornyet Overvejelse, saa at vi snarest kunne faa en Omordning.

Jeg vil dernæst fremdrage et andet Samraad. Det angaar Spørgsmaalet om et egentligt Fridøgn for Statsbanernes Personale. Den højtærede Minister sagde i Gaar, at han egentlig ikke var uvillig stemt for Tanken om en saadan Foranstaltning, men at den vilde være saa dyr, at den i alt Fald nøje maatte overvejes i Forvejen. Nu er Forholdet det, at Statsbanepersonalet har et Fridøgn hver 10de Dag. Men hvis der er Sygdom eller ekstra Travlhed, saa at der skal sættes Ekstratog i Gang, bliver denne Fridag inddragen, og vedkommende faa da ingen anden Godtgørelse end deres Kørepenge og eventuelt Natpenge.

Jeg havde tænkt, at naar der fremkom et Forslag om et egentligt Fridøgn, vilde det have mødt Tilslutning her i Tinget, og særlig havde jeg ventet, at